

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoPr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115211867
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3115211867.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD. a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej, v spore žalobkyne: S. G., nar. XX.X.XXXX, bytom H. č. X, zastúpenej Z. Z. Z., advokátom so sídlom v G., H. XX, proti žalovanému: Z. Q. S., N. K. H. - S., N. N. 7, Y., F. XX XXX XXX, o zaplatenie 12 440,08 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. októbra 2017 č. k. 14Cpr/4/2015-145 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 12 440,08 eur s príslušenstvom z dôvodu, že bola zamestnaná u úpadcu K. H. - S. ako ekonómka. Po vyhlásení konkurzu na úpadcu žalovaný ako správca úpadcu rozhodol podľa § 88 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii o pokračovaní prevádzkovania podniku úpadcu a pohľadávky vzniknuté z tohto prevádzkovania (mzdu žalobkyne) by mal správca uspokojovať z výnosov získaných prevádzkovaním úpadcovho podniku podľa poradia ich splatnosti. Mzda však žalobkyni nebola vyplácaná počnúc koncom septembra 2013 až do februára 2015. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobkyňa pracovala na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 3.5.1999 v znení dodatkov u úpadcu K. H. - S. ako ekonómka. Na jej zamestnávateľa bol pod sp. zn. 28R/4/2012 dňa 3.1.2013 vyhlásený konkurz, za správcu majetku úpadcu bol určený žalovaný, ktorý rozhodol, že aj po vyhlásení konkurzu bude pokračovať v podnikateľskej činnosti úpadcu. Žalobkyni nebola za obdobie od 9/2013 do 2/2015 vyplatená mzda. Aplikujúc ustanovenia § 44 ods. 1, ods. 4, § 28 ods. 1, 2, 3, 5, § 87 ods. 2 písm. h), j), § 87 ods. 7, 8, § 29 ods. 1, 4, 5, 6, § 30 ods. 1, § 31 ods. 2, § 32 ods. 1, 2, 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii upravuje okrem iného postup pri prihlasovaní pohľadávok proti podstate a tento zákon je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku (účinnému do 30.6.2016) ako aj k Civilnému sporovému poriadku účinnému od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) právnou normou lex specialis. Pohľadávku, ktorá sa v konkurze uplatňuje prihláškou, nie je možné počas konkurzu uspokojiť z majetku podliehajúceho konkurzu inak ako rozvrhom výťažku. V danom prípade mala žalobkyňa po vyhlásení konkurzu v lehote 45 dní prihláškou uplatniť svoju pohľadávku, ktorá mala vzniknúť v budúcnosti. Ak žalobkyňa mala za to, že jej podanie je prihláškou pohľadávky proti podstate, jediným možným zákonným postupom bolo podľa § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z., aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy od správcu žalobou podanou voči správcovi domáhala, aby súd určil právny dôvod alebo výšku pohľadávky. Argumentácia

žalobkyne, že pohľadávka uplatnená mailovou komunikáciou zo dňa 5.11.2015 sa bez podania žaloby v lehote určenej správcovi vo výzve zo dňa 16.11.2015, ktorou bola pohľadávka popretá, automaticky považuje za pohľadávku zistenú, nemá oporu v platnom zákone č. 7/2005 Z. z. Pohľadávka žalobkyne nebola riadne a včas v konkurznom konaní prihlásená, nie je teda možné ju uspokojiť mimo rozvrhu výťažku a túto nemožno v zmysle citovaného zákona č. 7/2005 Z. z. vymáhať žalobou o zaplatenie proti správcovi. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ CSP). Súd prvej inštancie hrubo porušil ústavné práva žalobkyne, najmä právo na spravodlivý proces nevykonaním navrhovaných dôkazov (výsluch K. H.), ktoré by podľa právneho názoru žalobkyne dokázali, že žalovaný aj po vyhlásení konkurzu pokračoval v prevádzkovaní podniku, zamestnával zamestnancov vrátane žalobkyne a porušoval svoje povinnosti dané mu právnymi predpismi. K nevykonaniu týchto dôkazov súd prvej inštancie neposkytol dostatočné odôvodnenie. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd prvej inštancie pri výpočte zákonných ustanovení uviedol aj také ustanovenia, ktoré sa prejednávanej veci netýkajú. Žalobkyňa má za to, že súd sa mal pri rozhodovaní riadiť najmä ustanoveniami § 56, § 87 ods. 6, ods. 7, § 88 ods. 1, ods. 4, § 196, § 32 ods. 17 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 125 ods. 2 CSP, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spornou skutočnosťou podľa žalobkyne bolo, či bola resp. mala byť jej pohľadávka zapísaná do zoznamu prihlásených pohľadávok. K tomu uviedla, že dňa 4.12.2015 (dňa 4.11.2015 - pozn. odvolacieho súdu) zaslal jej právny zástupca na e-mailovú adresu žalovaného, zverejnenú v Obchodnom vestníku SR, dokument, ktorý bol nazvaný prihláška, ale nebol podpísaný, neobsahoval akékoľvek prílohy, neobsahoval splnomocnenie na právne zastupovanie žalobkyne a nebol doplnený v listinnej forme. V reakcii na túto elektronickú správu bol jej právny zástupca dňa 23.11.2015 doručený od žalovaného list nazvaný Pohľadávka proti podstate - popretie, v ktorom žalovaný okrem iného uviedol, že podanie nebolo podpísané, neboli k nemu pripojené tam citované prílohy a nebol do troch dní predložený prvopis; aj keď toto podanie nepovažuje za prihlášku, z dôvodu právnej opatrnosti rozhodol o jej popretí úkonom popretia dňa 16.11.2015. Tento úkon žalovaného je podľa žalobkyne absolútne neplatný z dôvodu nezrozumiteľnosti a neurčitosti a tiež pre nerešpektovanie právnych predpisov. Z ustanovení § 196 zákona č. 7/2005 Z. z., § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 125 ods. 2 CSP vyplýva, že ak je podanie (teda aj prihláška) zaslané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu a nie je v zákonom stanovenej lehote doplnené v listinnej forme, na takéto podanie sa neprihliada. Teda platí, že podanie nebolo nikdy podané a nemožno o ňom ani žiadnym spôsobom rozhodnúť, napr. poprieť pohľadávku. Uvedený údajný úkon popretia pohľadávky zo strany žalovaného je z tohto dôvodu úkonom absolútne neplatným. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslala žalovanému na ním zverejnenú adresu sídla správcovskej kancelárie dňa 4.12.2015 prihlášku pohľadávok z prevádzkovania podniku - pohľadávok proti podstate spolu s príslušnou dokumentáciou, avšak zásielka bola vrátená s poznámkou doručovateľa „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Právny zástupca žalobkyne dňa 2.5.2016 opätovne zaslal prihlášku pohľadávok proti podstate na novú (vtedy aktuálnu) adresu sídla žalovaného ako správcu a zároveň žalovaného požiadal o oznámenie, či uznáva právny dôvod a výšku prihlasovaných pohľadávok proti podstate. Dňa 24.5.2016 bolo právny zástupca žalobkyne doručené od žalovaného podanie, v ktorom žalovaný uviedol, že predmetnú pohľadávku poprel úkonom popretia dňa 16.11.2015 a z tohto dôvodu nemôže opätovne rozhodovať o určení právneho dôvodu alebo výšky prihlásenej pohľadávky, preto o prihláške zo dňa 12.4.2016 nebude rozhodovať. Žalovaný ako správca teda poukázal na svoj absolútne neplatný právny úkon a o riadne prihlásenej pohľadávke proti podstate nerozhodol. Pretože žalovaný nerozhodol o popretí v zákonom stanovenej lehote, bolo potrebné postupovať podľa § 32 ods. 17 zákona č. 7/2005 Z. z. a považovať pohľadávku žalobkyne proti podstate, ktorá bola uplatnená u žalovaného ako správcu dňa 2.5.2016, za zistenú v celom prihlasovanom rozsahu. Za nesprávne považuje žalobkyňa tvrdenie súdu prvej inštancie, že po vyhlásení konkurzu mala v lehote 45 dní uplatniť svoju pohľadávku prihláškou. Ide o pohľadávky proti podstate, ktoré sa v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii uspokojujú ako ôsme v poradí, ako pracovnoprávne nároky zamestnancov, ktorí vykonávajú práce súvisiace s prevádzkovaním podniku (§ 87 ods. 2 písm. h/ zákona č. 7/2005 Z. z.). Vyhlásením konkurzu prechádza na správcu ako žalovaného oprávnenie konať v pracovnoprávných veciach k zamestnancom úpadcu a správca zodpovedá za spôsobenú škodu, pokiaľ nevykoná také právne úkony, aby nevytváral zbytočne

privilegované pohľadávky z prevádzkovania podniku. Pohľadávky proti podstate uspokojuje správca mimo rozvrhu výťažku. Veritelia si tieto pohľadávky nemusia uplatniť prihláškou, musia však žiadať o ich úhradu (aj neformálnym listom) a musia požadovať aj uspokojenie pohľadávky v určitej výške. Forma, obsah a lehota pre uplatnenie pohľadávky proti podstate nie sú zákonom dané. Závery súdu prvej inštancie, že žaloba je nedôvodná kvôli tomu, že žalobkyňa mala podať prihlášku na predpísanom tlačive v zákonom stanovenej lehote, nie je možné akceptovať, nakoľko nevychádzajú z právnej úpravy. Žalobkyňa má za to, že v predmetnom prípade sú splnené všetky tri zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti žalovaného ako správcu za škodu, a to vznik škody, neuhradenie pohľadávky proti podstate riadne a včas a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a neuhradením pohľadávky. Žalobkyňa napokon zdôraznila, že musela podať túto žalobu, aby sa domohla svojich práv a konala tak v súlade s ustálenou judikatúrou, napr. rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 565/2001, v zmysle ktorého veriteľ pohľadávky proti podstate je oprávnený domáhať sa v priebehu konania jej úhrady žalobou o splnenie povinnosti podanou proti správcovi konkurznej podstaty.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Uvedol, že zotráva na svojich podaniach doručených súdu prvej inštancie a na svojich výpovediach na pojednávaniach. Dňa 16.11.2015 vykonal úkon popretia a poučil veriteľa o 15-dňovej lehote na podanie žaloby proti správcovi o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky súdom. Žalobkyňa popretie prijala 23.11.2015, ako to sama uviedla v odvolaní, žalobu však podľa poučenia nepodala. Žaloba podaná v tomto súdnom konaní nie je žalobou incidenčnou, teda tou žalobou, ktorú mala žalobkyňa podľa poučenia pri popretej pohľadávke podať. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz vypočítaním úpadcu H. na dosvedčenie, že tam žalobkyňa pracovala, žalovaný uviedol, že to nebolo potrebné, lebo túto skutočnosť nikdy nepopieral. Ak žalobkyňa v odvolaní namietala porušovanie zákonov či popretie jej práv zo strany súdu, žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa sa sama pripravila o dôležité právo, a to podať incidenčnú žalobu proti správcovi podľa poučenia správcom pri popieraní prejavu do 15 dní od jeho prevzatia.

4. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného zopakovala svoje predchádzajúce tvrdenia. Zdôraznila, že incidenčnú žalobu nikdy v minulosti a ani doteraz podať nemohla, nakoľko nikdy neexistovalo platné popretie jej pohľadávky zo strany správcu. Keďže žalovaný podanie právneho zástupcu žalobkyne zo 4.12.2015 nepovažoval za prihlášku (lebo - ako uviedol žalovaný v odpovedi na toto podanie - nebolo podpísané, tam citované listiny neboli pripojené a do troch dní nebol predložený prvopis), nemal naň prihliadať, a teda ani nemohol žiadnym spôsobom o ňom rozhodnúť, ani poprieť pohľadávku. Uvedený údajný úkon popretia pohľadávky zo strany žalovaného je preto úkonom absolútne neplatným. O následnom prihlásení pohľadávky, ktoré mu bolo doručené dňa 4.5.2016 (odoslané 2.5.2016), žalovaný nerozhodol, iba poukázal na svoj predchádzajúci absolútne neplatný právny úkon. Takisto reagoval aj na ďalšie žiadosti právneho zástupcu žalobkyne, aby oznámil, či uznáva právny dôvod a výšku jej pohľadávky proti podstate vrátane poradia. Nakoľko žalovaný nerozhodol o popretí v zákonom stanovenej lehote, je potrebné podľa § 32 ods. 17 zákona č. 7/2005 Z. z. považovať pohľadávku žalobkyne zo zákona za zistenú v celom prihlasovanom rozsahu. Súd prvej inštancie tým, že nevykonal navrhované dôkazy (dôkaz výsluchom navrhovaného svedka K. H.) a v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nedefinoval navrhované dôkazy, hrubo porušil ústavné práva žalobkyne, najmä právo na spravodlivý proces. Žalobkyňa napokon opätovne uviedla, že musela túto žalobu podať vzhľadom na skutkový a právny stav vyvolaný výlučne protiprávnym konaním žalovaného a konala tak v súlade s ustálenou judikatúrou, napr. rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo 565/2001.

5. Krajský súd v Trenčíne rozhodol o odvolaní žalobkyne rozsudkom zo 17.4.2019 č. k. 19CoPr/2/2018-183 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne uznesením z 29.6.2022 sp. zn. 2Cdo/191/2020 zrušil uvedený rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čo zdôvodnil tým, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP a je zmatečné. Dovolací súd uviedol, že nekonštatuje nesprávnosť rozhodnutí súdov oboch inštancií, avšak konštatuje dôvodnosť uplatnenej námietky smerujúcej k tomu, že z obsahu zápisnice nachádzajúcej sa na čísle listu 137 vyplýva že žalobkyňa navrhla výsluch svedka K. H.. Súd prvej inštancie uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom v samotnom rozhodnutí dôvodil, že iné dôkazy na pojednávaní nevykonal z dôvodu ich nadbytočnosti a nehospodárnosti, pričom uvedené konštatovanie

súdu prvej inštancie žalobkyňa namietala aj v odvolaní. Z obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu však vyplýva, že ten sa predmetnou námietkou žalobkyne nezaoberal, tzn. absentuje akékoľvek vyjadrenie sa odvolacieho súdu k predostretej námietke žalobkyne v odvolacom konaní. Vzhľadom na to dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a teda sa nezaoberal argumentáciu dovolateľky predostretou aj v odvolacom konaní, tak má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

6. Po vrátení veci dovolacím súdom Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací opätovne preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku (účinnému do 30.6.2016) ako aj k CSP špeciálnym, osobitným zákonom (lex specialis). Keďže zákon č. 7/2005 Z. z. obsahuje osobitnú úpravu postupu pri prihlasovaní pohľadávok proti podstate, vrátane špecifikácie žaloby, ktorou sa má veriteľ brániť na súde v prípade, ak mu pohľadávku neuzná správca (§ 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z.), neprichádza v tomto prípade do úvahy žiaden iný typ žaloby podľa § 80 Občianskeho súdneho poriadku ani podľa § 137 CSP, iba určovacia žaloba o určenie právneho dôvodu a/alebo výšky pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z.

8. V preskúmvanej veci žalobkyňa nepodala žalobu o určenie právneho dôvodu a/alebo výšky pohľadávky, ale žalobu o plnenie (o zaplatenie). Takáto žaloba je však vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. neprípustná. Vyhlásením konkurzu síce prechádza na správcu oprávnenie konať za úpadcu v pracovnoprávných vzťahoch k zamestnancom úpadcu (§ 56 zákona č. 7/2005 Z. z.), to však neznamená, že správcu možno žalovať o zaplatenie pohľadávky (podobne ako nemožno žalovať napríklad konateľa s.r.o. na zaplatenie pohľadávky voči s.r.o., ale konateľa možno žalovať len v prípadoch a spôsobom, ktorý je výslovne upravený v Obchodnom zákonníku, prípadne v iných právnych predpisoch) - tu nejde o pohľadávku proti správcovi, ale proti konkurznej podstate úpadcu.

9. Je možné dať za pravdu žalobkyni v tom, že súd prvej inštancie nadbytočne citoval ustanovenia § 44 ods. 4, § 28 ods. 1, 2, 3, 5, § 29 ods. 1, 4, 5, 6, § 30 ods. 1, § 31 ods. 2, § 32 ods. 1, 2, 6 zákona č. 7/2005 Z. z. a nesprávne uviedol, že žalobkyňa mala po vyhlásení konkurzu v lehote 45 dní uplatniť svoju pohľadávku prihláškou obsahujúcou náležitosti podľa § 29 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. (keďže v tomto prípade nejde o pohľadávku, ktorá by sa mala uplatňovať prihláškou, ale o pohľadávku proti podstate, ktorá má osobitný režim prihlasovania upravený v § 87 zákona č. 7/2005 Z. z.). To však nič nemení na správnosti záverov súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa mala postupovať podľa § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. a že jej pohľadávku nemožno vymáhať žalobou o zaplatenie proti správcovi (ako bolo uvedené vyššie v bodoch 7, 8 tohto odôvodnenia), preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

10. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní argumentovala rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 29 Odo 565/2001-145, odvolací súd k tomu uvádza, že ide o staré rozhodnutie, ktoré zohľadňovalo právny stav účinný v tom čase v Českej republike, a to zákon č. 328/1991 Sb. o konkurse a vyrovnání (v znení zákonov č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb., č. 12/1998 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb., č. 105/2000 Sb., č. 214/2000 Sb., č. 368/2000 a č. 370/2000 Sb.), ktorý v tom čase neobsahoval osobitnú úpravu žaloby pre prípad neuznania pohľadávky proti podstate správcem konkurznej podstaty, preto Najvyšší súd ČR v tom čase pripustil, že žaloba v spore o pohľadávku proti podstate môže byť formulovaná aj ako žaloba o splnenie povinnosti (o zaplatenie). Na právny stav účinný v súčasnosti v Slovenskej republike je uvedené rozhodnutie v citovanej časti neaplikovateľné.

11. Odvolací súd ešte uvádza, že v preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy ani prípadné odstraňovanie väd podania žalobkyne (žaloby) postupom podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku resp. podľa § 129 CSP, keďže zo žaloby bolo zrejmé, čoho sa týkala, čo sa ňou sledovalo, nebola ani nezrozumiteľná ani neúplná a neexistovala ani nezhoda medzi žalobným petitom a odôvodnením žaloby

(aj z petitu aj z odôvodnenia bolo zrejmé, že žalobkyňa žiada, aby súd uložil žalovanému ako správcovi povinnosť platenia, nie aby súd určil právny dôvod a/alebo výšku jej pohľadávky).

12. K nevykonaniu navrhovaného výsluchu K. H., ktorý mal podľa žalobkyne preukázať, že žalovaný aj po vyhlásení konkurzu pokračoval v prevádzkovaní podniku, zamestnával zamestnancov vrátane žalobkyne a porušoval svoje povinnosti dané mu právnymi predpismi, odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že žalovaný aj po vyhlásení konkurzu pokračoval v prevádzkovaní podniku a zamestnával zamestnancov vrátane žalobkyne, nebola sporná - naopak, túto skutočnosť žalovaný potvrdil (aj na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 18.10.2017, číslo listu 137 spisu), preto nebolo potrebné vykonávať k nej dokazovanie. Tvrdenie žalobkyne, že výsluchom K. H. malo byť preukázané aj porušovanie povinností žalovaným, predstavovalo novotu v odvolacom konaní, pričom ani nebolo zrejmé, aké povinnosti porušované žalovaným mala žalobkyňa na mysli. Ak však porušením povinností žalovaného malo byť nevyplatenie mzdových nárokov žalobkyňi, aj tu odvolací súd uvádza, že žalovaný nespochybňoval nevyplatenie mzdy žalobkyňi (tvrdil len, že mzdové nároky mala žalobkyňa prihlásiť postupom, ktorý upravuje zákon o konkurze), preto ani túto skutočnosť nebolo potrebné dokazovať. Za podstatné však odvolací súd považuje to, že dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, teda skutočnosť, že žalovaný nárok žalobkyne bolo možné uspokojiť len a výlučne v konkurznom konaní, nie samostatnou žalobou na plnenie proti správcovi konkurznej podstaty. Preto bolo akékoľvek ďalšie dokazovanie, nad rámec zisťovania vecnej legitímácie strán sporu, nadbytočné a nehospodárne. Súd prvej inštancie preto správne nevykonal takého dokazovanie, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 3 odôvodnenia) aj uviedol, že dôvodom jeho nevykonania bolo to, že posúdenie danej veci je iba otázkou výkladu príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (nie otázkou zisťovania skutkového stavu). Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že nevykonanie žalobkyňou navrhnutého dôkazu K. H. nezakladalo porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody (nepripustnosť žaloby proti správcovi o zaplatenie pohľadávky žalobkyne proti konkurznej podstate) by bolo tiež nadbytočné v tomto konaní skúmať, či podania žalobkyne (jej právneho zástupcu) adresované žalovanému boli alebo neboli riadnym prihlásením jej pohľadávky proti podstate, či ich žalovaný ako správca platne poprel alebo nie, prípadne či žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti a či zodpovedá za prípadnú škodu. V odvolacom konaní je vylúčená zmena žaloby (§ 371 CSP), pričom za zmenu žaloby je potrebné považovať, aj pri zachovaní identického petitu, takú zásadnú zmenu dôvodov žaloby, keď by sa v pôvodnej žalobe uplatňovali mzdové nároky a po zmene žaloby by to bol nárok na náhradu škody. Naplnenie alebo nenaplnenie predpokladov pre náhradu škody teda nebolo potrebné v tomto konaní posudzovať, keďže žalobkyňa urobila predmetom konania na súde prvej inštancie mzdové nároky, nie nárok na náhradu škody za prípadný nesprávny postup správcu konkurznej podstaty.

14. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal voči neúspešnej odvolateľke (žalobkyňi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Pokiaľ ide o dovolacie konanie, v ktorom došlo k zrušeniu predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že nárok na náhradu trov konania sa posudzuje podľa výsledku konania ako celku. Nie je teda rozhodujúci úspech alebo neúspech strán v jednotlivých štádiách konania (konanie pred súdom prvej inštancie, odvolacie konanie, dovolacie konanie), ale úspech alebo neúspech v konaní ako celku. V prípade potvrdenia rozhodnutia súdu nižšej inštancie už súd vyššej inštancie nerozhoduje nanovo o trovách konania pred súdom nižšej inštancie, ale rozhoduje len o trovách konania vo vlastnej inštancii. V prípade zrušenia a vrátenia veci však o trovách ako celku (zahŕňajúcich obe štádiá konania) rozhoduje súd, ktorému bola vec vrátená (§ 396 ods. 3, § 453 ods. 3 CSP), pričom vychádza z konečného rozhodnutia vo veci - na účely náhrady trov možno v takomto prípade konanie na súde vyššej inštancie (v ktorom došlo k zrušeniu rozhodnutia nižšieho súdu) de facto považovať za súčasť konania na súde nižšej inštancie. Ak by zákonodarca chcel zaviesť samostatné rozhodovanie o trovách konania v každej inštancii osobitne (etapovité rozhodovanie o trovách konania), nebola by potrebná vyššie citovaná úprava § 396 ods. 3 a § 453 ods. 3 CSP a každý súd by mohol rozhodovať samostatne o trovách konania na svojej vlastnej inštancii. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že napriek zrušeniu predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu je pre rozhodnutie o trovách podstatný konečný výsledok konania, ktorým je plný úspech žalovaného. Preto bolo potrebné o trovách rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku II.

tohto rozsudku. O výške náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).